

AGATHE I

”Så mødes vi igen. Kom indenfor, madame Zimmermann,” hilste jeg og trykkede hendes alt for kolde hånd. Hun havde en brun nederdel og en uformelig, sort bluse med rullekrave på, som så ud til at være mindst et par numre for stor til hendes magre krop. Det intense blik fra forleden var væk, og lige nu var det svært at se, hvordan hun havde kunnet besejre både dr. Durand og madame Surrugue.

Mon ikke jeg skulle kunne slippe af med hende?

”De kan tage plads på divanen og gøre Dem det behageligt.” Jeg slog ud mod den grønne briks og satte mig selv i den dybe læderstol, hvis brune sæde var slidt så blankt, at det sine steder nærmest var sort.

”Tak, men allerførst må De love at holde op med at kalde mig madame Zimmermann. Kald mig Agathe, så er De sød.”

Det var ikke kutyme at kalde de gifte patienter ved fornavn, men det kunne næppe gøre nogen skade at føje hende.

”Som De vil.”

Hun smilede kort og kastede et blik rundt i lokalet, der ud over lænestol og divan rummede et skrivebord med tilhørende stol og to høje reoler fulde af bøger, jeg engang havde samlet på og læst med stor iver. Så satte hun sig forsigtigt, drejede sig og kom til sidst ned at ligge på ryggen.

”Godt. Faktisk vil jeg starte med igen at foreslå Dem at søge hjælp et andet sted,” indledte jeg. ”Som De ved, trækker jeg mig tilbage om lidt under et halvt år, og for at være ærlig vil jeg næppe kunne kurere Dem på så kort tid. De vil være bedre tjent med at finde nogen, der kan følge Dem gennem hele forløbet, en læge i Paris måske.”

Agathe satte sig brat op igen og udbrød: ”Ikke tale om! Jeg skal hverken indlægges eller have medicin; jeg vil have nogen at tale med, og jeg har besluttet, at det skal være Dem.” Hun skød hagen

frem og stirrede mig lige ind i øjnene med et blik, der sagde, at jeg måtte slæbe hende ud ved håret, hvis jeg skulle af med hende. Jeg sukke og nikkede.

”Hvis det virkelig er det, De ønsker.”

”Det er det!”

”Udmærket. Hvis det bliver nødvendigt, vil jeg anbefale Dem til en af mine kollegaer, når vores tid sammen er slut.”

Hun trak på skuldrene, som om det var fuldkommen ligegyldigt, og lagde sig ned igen. Her tørrede hun sig med en hurtig bevægelse under næsen. Så lå hun stille.

”Så vil jeg foreslå,” fortsatte jeg, ”at vi begynder med at ses to gange ugentligt, tirsdag klokken 15 og fredag klokken 16, en time per gang. Mit honorar er 30 franc i timen. Hvis De bliver forhindret i at komme, må De gerne melde afbud, men jeg fakturerer Dem for alle timer i forløbet indtil den dag, De vælger ikke at komme her mere.”

Hun nikkede. Igen registrerede jeg duften af hendes parfume som et krydret strejf, der af og til nåede min næse.

Hvad var det, den mindede mig om?

”Godt. De skal vide, at De trygt kan fortælle mig om alt, der rører sig i Dem. Fortielser og løgne forsinker bare processen, og der er ikke noget af det, vi taler om, der nogensinde forlader dette rum.”

Som altid sluttede jeg min lille monolog med en sætning, som havde til hensigt at invitere patienten ind i samtalen: ”Og nu vil jeg gerne høre noget mere om, hvad der plager Dem.”

Agathe tøvede og kneb øjnene let sammen.

”Jeg er kommet,” sagde hun så med sin tydelige accent og måske netop derfor med en omhyggelighed, der fik alle stavelser til at træde klart frem, ”fordi jeg igen har mistet lysten til at leve. Jeg nærer ingen illusion om at få det godt, men jeg vil gerne kunne fungere.”

Her havde jeg åbenbart med noget så sjældent at gøre som et menneske, der ikke bad om mirakler. Langt de fleste af mine

patienter ønskede hjælp til at leve lykkelige, problemfri liv, men det var ikke en vare, jeg forhandlede.

”Og hvad er det, der forhindrer Dem i at fungere?” spurgte jeg.

Agathe begyndte at fortælle mig om sine symptomer. Hun havde hovedpine og eksem, hun græd tit og kunne få pludselige og voldsomme raserianfald. Hun sov enten for meget eller slet ikke, og sit arbejde som bogholderske for en revisor i byen kunne hun til sidst heller ikke overkomme. Efter en sygemelding nogle uger tilbage havde hun brugt de fleste af sine dage på at græde, råbe ad sin mand Julian eller ligge i fosterstilling i sengen. Jeg lyttede adspredt til klagerne, imens jeg prøvede at komme i tanke om, hvad det var, hun duftede af.

”Nogle gange,” sagde hun drømmende, ”fantaserer jeg om at kradse mig til blods eller vansire mig selv sådan, at ingen vil kunne genkende mig.”

Forskellen mellem de voldsomme ord og hendes fuldstændige mangel på mimik var slående.

”Ja?”

”Jeg får sådan en lyst til at slette mit ansigt; jeg fortjener det ikke.”

”Ønsker De Dem et andet i stedet?” spurgte jeg, men hun rystede på hovedet.

”Nej. Jeg skal bare udslettes.”

Jeg gjorde et kort notat på min blok og sukkede igen. Det var, som jeg havde forudset; hun var alvorligt syg, og jeg ville umuligt kunne hjælpe hende på de få måneder, jeg havde tilbage. Jeg forbandede min egenrådige sekretær; på grund af hende hang jeg nu på en stædig, mentalt forstyrret kvinde, der åbenbart havde fået ind i sit hoved, at jeg skulle kunne frelse hende fra sig selv.

”Jeg forstår,” sagde jeg alligevel, ”og jeg skal gøre mit allerbedste for at hjælpe Dem. Lad os slutte for i dag, og så ses vi igen på fredag klokken 16.”

”Tak, Doktor,” sagde Agathe alvorligt, da hun gav mig hånden til afsked, ”det betyder meget.”